

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obdo/59/2020
Identifikačné číslo spisu:	2713207294
Dátum vydania rozhodnutia:	19.10.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Katarína Pramuková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:2713207294.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: ROTAVELE s.r.o., so sídlom Karpatské námestie č. 10/A, Bratislava - Mestská časť Rača, IČO: 36 227 200, zastúpeného advokátom JUDr. Václavom Sosnom, so sídlom Námestie slobody 2, Skalica, proti žalovanému: VEPOS - SKALICA s.r.o., so sídlom Rybníčná 1, Skalica, IČO: 34 121 633, zastúpenému Advokátskou kanceláriou Machová s.r.o., so sídlom Sasinkova 886/16, Skalica, IČO: 36 864 544, o zaplatenie 692,86 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Skalica pod sp. zn. 3Cb/3/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 31. marca 2020, č. k. 21Cob/52/2019-247, takto

rozhodol:

I. Dovolanie odmieta.

II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom z 31. marca 2020, č. k. 21Cob/52/2019-247 potvrdil rozsudok Okresného súdu Skalica (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) z 19. novembra 2018, č. k. 3Cb/3/2014-202, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

1.1. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca žiadal uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 692,86 eur titulom nároku na náhradu škody, ktorá mu vznikla v dôsledku porušenia zmluvnej povinnosti zo strany žalovaného. Dňa 10. júla 2009 uzatvorili medzi sebou žalobca a žalovaný Zmluvu o recipročnom poskytnutí možnosti uloženia odpadu (ďalej ako „Zmluva“) v znení Dodatku č. 1 zo dňa 12. októbra 2009 (ďalej ako „Dodatok“), podľa podmienok ktorej má žalobca právo na bezodplatné uloženie odpadu v množstve stanovenom zmluvou na skládke žalovaného v k. ú. M. I. v období od 1. decembra 2009 do 30. novembra 2013 a recipročne žalovaný má právo ukladať svoj odpad na skládke žalobcu v k. ú. R. v období od 15. júla 2009 do 30. novembra 2009, pričom podľa tvrdení žalobcu, žalovaný svoj zmluvný záväzok porušil, keď dňa 2. apríla 2013 odmietol žalobcom privezený odpad uložiť na svojej skládke v k. ú. M. I., ktorý bol tak nútený objednať si uloženie odpadu v Technických službách Senica a. s. - skládka B., za čo zaplatil sumu 692,86 eur na základe faktúry č. XXXXXXXXX zo dňa 3. apríla 2013, ergo uvedená suma je škodou, ktorá vznikla žalobcovi v dôsledku porušenia povinnosti zo strany žalovaného.

1.2. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktorý dôvodil, že žalobca nepreukázal porušenie zmluvného záväzku žalovaným, a teda že by jeho správanie bolo priamou príčinou vzniku škody. Dodatkom č. 1 strany upravili termíny ukladania odpadu a bola zrušená časť čl. V, bod 5.1 Zmluvy, ktorá sa týkala dohody strán, že si navzájom nebudú voči sebe uplatňovať peňažné nároky za uloženie odpadu a tento je premietnutý do bodu B4 dodatku, v ktorom strany (v bode 5.1) iba vyjadrili, že pokiaľ sa týka uloženia 3.375 ton odpadu zo strany žalovaného, u žalobcu sa z tohto množstva jedná o 5.062,5 ton odpadu, ale v zmysle čl. 4.3. Dodatku stále platilo, že tuhý komunálny odpad môže žalobca uložiť iba do 1,5 násobku uloženého odpadu žalovaným, ako sa na tejto podmienke dohodli strany aj v pôvodnej zmluve zo dňa 10. júla 2009. V danej veci išlo o reciprocitu z právneho vzťahu vo význame protihodnoty čo do ceny a pokiaľ by súd pristúpil k takému výkladu, že žalobca mal právo uložiť odpad v konečnom množstve 5.062,5 ton bez ohľadu na množstvo uložené žalovaným, stratil by článok 4.3. Dodatku akýkoľvek význam s akcentom na samotnú reciprocitu ako vzájomnosť vzťahov založených na obojstrannosti výhodnej pre obidve strany. Odvolací súd sa rovnako stotožnil so záverom prvostupňového súdu, v zmysle ktorého interný odpad, ak slúži na prekryvku ako interný materiál, nezapočítava sa do dohodnutého množstva, o čom sa vedomosť žalobcu predpokladá, naviac žalovaný bol podľa Zmluvy povinný prekryvku odpadu zabezpečiť interným materiálom v zmysle čl. B3/4.2 Dodatku.

1.3. K námietke žalobcu, podľa ktorej mu v konaní nebol poskytnutý priestor na predkladanie dôkazov, krajský súd uviedol, že z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že súd prvej inštancie dôsledne rešpektoval a plnil z procesného predpisu plynúce mu povinnosti a samotné tvrdenie žalobcu založené na tom, že očakával po uplatnení svojich obranných prostriedkov opačné rozhodnutie, nezakladá existenciu uvedeného odvolacieho dôvodu a rozhodnutie nie je možné považovať za prekvapivé.

2. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dňa 14. júla 2020 dovolanie žalobca, ktorým sa domáhal, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C. s. p.“).

2.1. Dovolaateľ konštatuje, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva do takej miery, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces tým, že odvolací súd (rovnako ako aj súd prvej inštancie) v nedostatočnom a nepresvedčivom odôvodnení svojich rozhodnutí neodpovedali na podstatné argumenty žalobcu, významné pre rozhodnutie vo veci, a síce prečo súd nezohľadnil skutočnosť, že v bode 5.1. Dodatku je výslovne uvedený nárok žalobcu na bezodplatné uloženie 5.062,5 ton odpadu na skládke žalovaného a prečo súd uprednostnil pri interpretácii zmluvného vzťahu obsah Zmluvy pred obsahom Dodatku, ergo súd sa náležite nevysporiadal s rozhodujúcimi skutkovými a právnymi argumentmi žalobcu.

2.2. Súd oboch stupňov podľa dovolateľa taktiež opomenuli, že v konaní nebolo vyhovené návrhom žalobcu na výsluch svedkov (bývalého konateľa žalobcu C.Q. a vodiča, ktorý viedol vozidlo s odpadom žalobcu dňa 2. apríla 2013), ktorých výpovede boli pre posúdenie veci významné a nakoľko odvolací súd pri svojom rozhodovaní návrhy žalobcu opomenul a náležite sa s nimi nevysporiadal, nesplnil podľa dovolateľa svoju povinnosť riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, ktoré je preto arbitrárne a nepreskúmateľné.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 19. augusta 2020 uviedol, že dovolanie žalobcu považuje v celom rozsahu za nedôvodné a je nesporné, že súd bol vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení rozhodnutia koherentný, jeho rozhodnutie bolo maximálne konzistentné a argumenty podporené príslušným záverom, preto navrhuje dovolanie žalobcu ako neprípustné odmietnuť.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), ako súd dovolací (podľa § 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas žalobca zastúpený advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 C. s. p.) dovolací súd uvádza nasledovné:

5. Pokiaľ ide o námietku nepreskúmateľnosti rozsudku odvolacieho súdu, vo veci rozhodujúci senát dovolacieho súdu konštatuje, že predmetná námietka nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. automaticky v každom jednom prípade, keď sa neúspešná strana nestotožní s rozhodnutím odvolacieho súdu (prípadne aj súdu prvej inštancie). Naopak k posudzovaniu prípustnosti dovolania pri

uplatnení námietky nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu treba pristupovať individuálne s prihliadnutím na konkrétnu rozhodovanú vec. Na mieste je tak reštriktívny prístup a rovnako tak platí, že nie je možné posudzovať odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu izolovane, ale v spojení s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, keďže obidve rozhodnutia tvoria jeden celok. Uvedené platí osobitne v prípadoch, ak odvolací súd pri potvrdení rozhodnutia súdu prvej inštancie postupuje podľa § 387 ods. 2 C. s. p.

5.1. Prípustnosť dovolania na základe tvrdenej nepreskúmateľnosti rozhodnutia môže byť daná v prípadoch, ak odvolací súd nedostatočným odôvodnením svojho rozhodnutia znemožní strane v dovolaní uplatniť dovolací dôvod podľa § 432 C. s. p., t. j. namietat' nesprávne právne posúdenie veci (rovnako aj 3Obdo/42/2019); ak odvolací súd uskutoční výklad právneho predpisu na zistený skutkový stav veci, ktorý je ústavne nesúladný, svojvoľný a bez presvedčivého a racionálneho logického odôvodnenia (viď aj 3Obdo/72/2016 a 3Obdo/10/2017), alebo ak sa odvolací súd nevysporiada so skutočnosťou, ktorá je kľúčová pre rozhodovaný spor a má podstatný vplyv na výsledok konania (viď aj 3Obdo/93/2019).

5.2. V rozhodovanom spore podľa názoru dovolacieho súdu nešlo o žiadnu z výnimiek uvedených vyššie, ktorá by mohla založiť prípustnosť dovolania, keďže ani samotný dovolateľ neuvedol, akým vyššie uvedeným spôsobom malo byť zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces tvrdným nedostatočným odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu. Z obsahu dovolania je zrejmé, že žalobca ním vyjadruje len svoj nesúhlas s neúspechom v spore. Už v uznesení z 11. apríla 2019, sp. zn. 3Obdo/2/2019 dovolací súd skonštatoval, že prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. nezakladá všeobecná nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu (prípadne aj súdu prvej inštancie), ktoré vyznelo v jeho neprospech. Na zdôraznenie uvedeného dovolací súd dáva do pozornosti, že právo na spravodlivý súdny proces neznamená právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Uvedený záver je plne aktuálny aj v rozhodovanej veci.

5.3. Len ako poznámku dovolací súd dáva žalobcovi do pozornosti, že ako súd prvej inštancie v bodoch 34. a nasl. odôvodnenia rozhodnutia, tak i odvolací súd v bodoch 41. a nasl. odôvodnenia dali jednoznačnú odpoveď na i v dovolaní žalobcom položené otázky týkajúce sa interpretácie textu v bodoch B3/4.3 a B4/5.1 Dodatku a klasifikácie jednotlivých druhov ukladaných odpadov.

6. Dovolacou námietkou bolo i ďalšie tvrdenie žalobcu, že súdy nižšej inštancie nevykonali ním navrhnuté dôkazy (výsluch ním navrhnutých svedkov).

6.1. V zmysle konštantnej judikatúry najvyššieho súdu formovanej od roku 1992 sa nevykonanie stranou navrhnutých dôkazov jednotne nepovažuje za vadu zmätočnosti podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. účinného do 30. júna 2016 a ani za vadu uvedenú v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. [k tomu viď predovšetkým judikáty publikované pod R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000, ale v podrobnostiach vo veci rozhodujúci senát dovolacieho súdu odkazuje aj na svoje skoršie rozhodnutie, a to na uznesenie z 26. augusta 2019, sp. zn. 3Obdo/31/2019 (dostupné na webovej stránke najvyššieho súdu <.) a v ňom citovanú judikaturu]. V uznesení sp. zn. 3Obdo/31/2019 (obdobne aj 3Obdo/46/2019) zároveň dovolací súd dospel k záveru, že nevykonaním stranou navrhnutých dôkazov nemôže dôjsť k porušeniu princípu rovnosti zbraní.

6.2. Najvyšší súd už v rozhodnutí publikovanom pod R 8/2014 (obdobne i v rozhodnutí zo dňa 7. septembra 2020 sp. zn. 2TdoV/7/2017) vyslovil, že späťvzatie návrhu na doplnenie dokazovania je možné písomným podaním alebo zápisnične na hlavnom pojednávaní. Možno tak učiniť individuálne vo vzťahu k jednotlivému, pôvodne navrhovanému dôkazu, alebo i všeobecne k doplneniu dokazovania ako celku. Z časového hľadiska je hraničnou fázou vyhlásenie predsedu senátu, že dokazovanie je skončené. Vyhlásenie procesnej strany o tom, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania v záverečnej fáze súdneho konania je konečným prejavom strany o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania procesná strana netrvá a teda, že ich berie späť. Rešpektovanie takto prejavenej vôle strany súdom, nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle ust. § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku.

Dovolací súd uvádza, že uvedená judikatúra sa vyznačuje plnou aplikabilitou i na rovinu súkromnoprávnu, ergo oblasť civilnoprocesnú a v súvislostiach odkazuje na zápisnicu z pojednávania pred súdom prvej inštancie zo dňa 22. októbra 2018, kde žalobca na č. l. 190 spisu uviedol, že ďalšie

návrhy na doplnenie dokazovania nemá a následne súd vyhlásil dokazovanie za skončené.

6.3. Dovolací súd pre úplnosť uvádza, že súd prvého stupňa (v bode 41. odôvodnenia rozhodnutia) ako i súd odvolací (v bode 35. odôvodnenia rozhodnutia), rešpektujúc svoju zákonnú povinnosť (viď ustanovenie § 220 ods. 2 C. s. p.) vysvetlili, prečo nevykonali žalobcom navrhnuté dôkazy.

7. Vzhľadom k tomu, že konanie pred súdmi nižšej inštancie nebolo poznačené namietanou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p., najvyšší súd dovolanie žalobcu odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je procesne prípustné.

8. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta C. s. p.).

9. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.